

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta extinsă)

30 noiembrie 2022*

„Drept instituțional – Membru al CESE – Procedură de descărcare de gestiune pentru execuția bugetului CESE aferent exercițiului financiar 2019 – Rezoluție a Parlamentului prin care reclamantul este desemnat ca fiind autorul unor comportamente de hărțuire morală – Acțiune în anulare – Act care nu este supus căilor de atac – Inadmisibilitate – Acțiune în despăgubire – Protecția datelor cu caracter personal – Presumția de nevinovăție – Obligația de confidențialitate – Principiul bunei administrări – Proportionalitate – Încălcare suficient de gravă a unei norme de drept care conferă drepturi particularilor”

În cauza T-401/21,

KN, reprezentat de M. Casado García-Hirschfeld și M. Aboudi, avocați,

reclamant,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de R. Crowe, C. Burgos și M. Allik, în calitate de agenți,

pârât,

TRIBUNALUL (Camera a opta extinsă),

compus, la deliberări, din domnii M. van der Woude, președinte, J. Sventningsen (raportor) și C. Mac Eochaidh, doamna T. Pynnä și domnul J. Laitenberger, judecători,

grefier: domnul L. Ramette, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 14 septembrie 2022,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

- 1 Prin acțiunea formulată, reclamantul, KN, solicită, pe de o parte, în temeiul articolului 263 TFUE, anularea Deciziei (UE, Euratom) 2021/1552 a Parlamentului European din 28 aprilie 2021 privind descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului general al Uniunii Europene aferent exercițiului financiar 2019, secțiunea VI – Comitetul Economic și Social European (JO 2021, L 340, p. 140, denumită în continuare „decizia atacată”) și a Rezoluției (UE) 2021/1553 a Parlamentului European din 29 aprilie 2021 conținând observațiile care fac parte integrantă din decizia privind descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului general al Uniunii Europene aferent exercițiului financiar 2019, secțiunea VI – Comitetul Economic și Social European (JO 2021, L 340, p. 141, denumită în continuare „rezoluția atacată”) (denumită în continuare, împreună cu decizia atacată, „actele atacate”) și, pe de altă parte, în temeiul articolului 268 TFUE, repararea prejudiciului pe care l-ar fi suferit în urma actelor atacate.

Istoricul litigiului

- 2 Reclamantul este membru al Comitetului Economic și Social European (CESE). Între lunile aprilie 2013 și octombrie 2020, acesta a fost președintele grupului „Angajatori” (denumit în continuare „Grupul I”).
- 3 La 6 decembrie 2018, după ce a fost informat cu privire la acuzații referitoare la comportamentul reclamantului față de alți membri ai CESE și față de unii membri ai personalului CESE, Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) a început o investigație în privința sa.
- 4 Prin scrisoarea din 16 ianuarie 2020, OLAF l-a informat pe reclamant cu privire la încheierea investigației și la transmiterea raportului său (denumit în continuare „raportul OLAF”) către parquet fédéral (Parchetul Federal) belgian, precum și către președintele CESE. Întrucât OLAF a concluzionat, printre altele, că reclamantul ar fi hărțuit doi membri ai personalului CESE, acesta a recomandat, pe de o parte, CESE să aibă în vedere inițierea procedurii prevăzute la articolul 8 din Codul de conduită al membrilor CESE și să ia „toate măsurile necesare pentru a preveni orice nouă hărțuire din partea [reclamantului] la locul de muncă” și, pe de altă parte, Parchetului Federal belgian începerea urmăririi penale, faptele stabilite în raportul său fiind susceptibile să constituie infracțiune în sensul articolului 442 bis din code pénal (Codul penal) belgian.
- 5 Prin Decizia (UE) 2020/1984 a Parlamentului European din 13 mai 2020 privind descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului general al Uniunii Europene aferent exercițiului financiar 2018, secțiunea VI – Comitetul Economic și Social European (JO 2020, L 417, p. 469), Parlamentul European a amânat adoptarea unei decizii de a acorda secretarului general al CESE descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului CESE aferent exercițiului financiar 2018.
- 6 În ziua următoare, Parlamentul a adoptat Rezoluția (UE) 2020/1985 conținând observațiile care fac parte integrantă din decizia privind descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului general al Uniunii Europene aferent exercițiului financiar 2018, secțiunea VI – Comitetul Economic și Social European (JO 2020, L 417, p. 470). La punctul 6 din această rezoluție se arată în esență că Parlamentul se așteaptă să fie informat de CESE cu privire la măsurile luate pentru a da curs raportului OLAF.

- 7 La 9 iunie 2020, Biroul CESE a adoptat mai multe măsuri pentru a da curs recomandărilor OLAF. În special, în primul rând, CESE l-a invitat pe reclamant să demisioneze din funcția sa de președinte al Grupului I, precum și să își retragă candidatura la președinția CESE și, în al doilea rând, l-a eliberat din orice activitate de administrare și de gestionare a personalului.
- 8 Prin scrisoarea din 7 iulie 2020, președintele CESE a informat Parlamentul cu privire la măsurile adoptate de Biroul CESE la 9 iunie 2020.
- 9 Prin decizia din 15 iulie 2020, Adunarea Plenară a CESE, la cererea auditorat du travail de Bruxelles (ministerul public specializat în dreptul muncii din Bruxelles, Belgia), a ridicat imunitatea de care beneficia reclamantul. În continuare, prin decizia din 28 iulie 2020, Adunarea Plenară a CESE a decis că acest organ se va constitui parte civilă în procedura inițiată împotriva reclamantului în fața tribunal correctionnel de Bruxelles (Tribunalul Corecțional din Bruxelles, Belgia).
- 10 Prin Decizia (UE) 2020/2046 a Parlamentului European din 20 octombrie 2020 privind descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului general al Uniunii Europene aferent exercițiului financiar 2018, secțiunea VI – Comitetul Economic și Social European (CESE) (JO 2020, L 420, p. 16), Parlamentul a refuzat în cele din urmă să îi acorde secretarului general al CESE descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului CESE aferent exercițiului financiar 2018. În această rezoluție, Parlamentul și-a exprimat printre altele preocuparea cu privire la cursul dat de CESE raportului OLAF.
- 11 La 25 martie 2021, Comisia pentru control bugetar a Parlamentului (denumită în continuare „Cocobu”) a depus, în cadrul procedurii de descărcare de gestiune pentru execuția bugetului CESE aferent exercițiului financiar 2019, un raport prin care a recomandat să se acorde secretarului general al CESE descărcarea de gestiune.
- 12 La 28 aprilie 2021, Parlamentul a adoptat decizia atacată, prin care a decis să îi acorde secretarului general al CESE descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului acestui organ aferent exercițiului financiar 2019.
- 13 În ziua următoare, Parlamentul a adoptat rezoluția atacată, care are printre altele următorul cuprins:

„Refuzul descărcării de gestiune în 2018, conflicte de interese, hărțuire, avertizare de integritate

[Parlamentul]

66. reamintește că mai mulți membri ai personalului au fost mult timp hărțuiți psihologic de președintele de atunci al Grupului I; regretă că măsurile de combatere a hărțuirii aplicate în cadrul Comitetului nu au reușit să abordeze și să remedieze acest caz mai devreme din cauza poziției de rang superior a membrului în cauză; [...] condamnă întârzierea cu care Comitetul a luat măsurile necesare pentru a-și adapta Regulamentul de procedură și codul de conduită ca să evite astfel de situații în viitor [...]

68. subliniază faptul că, în acest caz, neregulile din cadrul Comitetului au condus la o pierdere semnificativă de fonduri publice aferente serviciilor juridice, concediului medical, protecției victimelor, reducerii productivității, reuniunilor Biroului și ale altor organe etc.; consideră,

așadar, că acest caz reprezintă un motiv de preocupare privind responsabilitatea, controlul bugetar și buna administrare a resurselor umane în cadrul instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii [...]

69. reamintește că Parlamentul a refuzat să îi acorde secretarului general al Comitetului descărcarea de gestiune pentru exercițiul financiar 2018, printre altele din cauza unei încălcări flagrante a obligației de diligență și a pasivității administrației, precum și din cauza consecințelor financiare; reamintește Comitetului că refuzul de a acorda descărcarea de gestiune este o chestiune gravă, care impune acțiuni imediate; regretă profund că fostul director al Direcției Resurse Umane și Finanțe, în prezent secretar general, nu a luat acțiuni decisive, mai ales măsuri de prevenire și reparare, până când nu i s-a refuzat descărcarea de gestiune pe 2018;

70. ține să menționeze că în cursul descărcării de gestiune pe 2018 și parțial pe 2019, secretarul general nu a fost în stare să furnizeze Comisiei pentru control bugetar a Parlamentului informații suficiente, transparente și fiabile [...]

75. [...] este preocupat de faptul că membrul Comitetului care a fost găsit vinovat de hărțuire era încă membru activ în Birou după emiterea recomandării OLAF și a reușit să întârzie adoptarea noului cod de conduită pentru membri [...]

80. [...] este, cu toate acestea, profund îngrijorat de faptul că făptașul a fost numit de Consiliu ca membru pentru un nou mandat și că victimele și avertizorii riscă să fie supuși unor represalii din partea membrului respectiv sau din partea susținătorilor săi din Comitet; subliniază că membrul respectiv nu recunoaște abuzurile comise și nici nu le regretă, ceea ce demonstrează o lipsă totală de autoreflexie și de respect față de victimele în cauză [...]

83. ia act de faptul că sesiunea plenară a Comitetului din 15 și 16 iulie 2020 a confirmat decizia Biroului din 9 iunie 2020 privind implicarea ca parte civilă la procedura care va fi deschisă de auditorul în domeniul muncii din Bruxelles în fața Tribunalului Penal din Bruxelles; constată că auditorul în domeniul muncii din Bruxelles a fost informat cu privire la ridicarea imunității membrului, dar până în prezent nu au fost primite informații suplimentare despre procedură [...].”

Concluziile părților

14 Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate, precum și a rezoluției atacate;
- obligarea Parlamentului la plata sumei de 100 000 de euro pentru repararea prejudiciului moral suferit;
- obligarea Parlamentului la plata cheltuielilor de judecată.

15 Parlamentul solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii în anulare ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca nefondată;
- respingerea acțiunii în despăgubire ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca nefondată;

– obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 16 Fără a ridica în mod formal o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 130 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, Parlamentul arată că concluziile în anulare și în despăgubire sunt inadmisibile.

Cu privire la admisibilitatea concluziilor în anulare

- 17 Parlamentul susține, pe de o parte, că actele atacate, care au ca unic destinatar CESE, nu sunt destinate să producă efecte juridice obligatorii care modifică situația juridică a unor terți. El arată, pe de altă parte, că reclamantul nu ar fi vizat nici direct, nici individual de actele atacate, astfel încât nu ar dispune de calitatea de a exercita o acțiune împotriva acestora.
- 18 Reclamantul contestă această argumentație și susține în esență că actele atacate îl lezează în măsura în care l-ar viza referitor la preținse comportamente de hărțuire. În această privință, el arată că, având în vedere publicarea lor, actele respective ar afecta în mod direct reputația și demnitatea sa, individualizându-l într-un mod analog cu destinatarul lor.
- 19 Cu titlu introductiv, întrucât rezoluția atacată conține observațiile care fac parte integrantă din decizia atacată, este necesar să se examineze admisibilitatea concluziilor în anulare îndreptate împotriva actelor atacate împreună.
- 20 În această privință trebuie arătat că reclamantul nu solicită anularea actelor atacate în măsura în care Parlamentul a acordat secretarului general al CESE descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului acestui organ aferent exercițiului financiar 2019, ci numai în măsura în care este identificat sau cel puțin identificabil în rezoluția atacată ca fiind autorul unor comportamente de hărțuire morală.
- 21 Cu alte cuvinte, reclamantul urmărește anularea actelor atacate numai în măsura în care este vizat de anumite observații care figurează în rezoluția atacată, care fac parte integrantă din decizia atacată, fără a repune în discuție dispozitivul deciziei menționate prin care Parlamentul a acordat CESE descărcarea de gestiune.
- 22 În acest cadru, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, numai partea dispozitivă a unui act poate produce efecte juridice și, pe cale de consecință, poate cauza un prejudiciu, oricare ar fi motivarea pe care se bazează acest act. În schimb, aprecierile formulate în motivarea unui act nu sunt susceptibile, ca atare, să facă obiectul unei acțiuni în anulare și nu pot fi supuse controlului de legalitate al instanței Uniunii decât în măsura în care, în calitate de elemente ale motivării unui act cauzator de prejudiciu, constituie fundamentul necesar al părții dispozitive a acestui act (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 septembrie 1992, NBV și NVB/Comisia, T-138/89, EU:T:1992:95, punctul 31, și Hotărârea din 1 februarie 2012, Région wallonne/Comisia, T-237/09, EU:T:2012:38, punctul 45).

- 23 Or, în speță, observațiile ce figurează în rezoluția atacată care îl privesc pe reclamant nu constituie fundamentul necesar al dispozitivului deciziei atacate. Astfel, independent de partea din rezoluția atacată care permite identificarea reclamantului ca fiind autorul comportamentelor de hărțuire morală, Parlamentul a decis să acorde secretarului general al CESE descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului acestui organ aferent exercițiului financiar 2019.
- 24 Prin urmare, referirea la reclamant în rezoluția atacată ca fiind autorul unor comportamente de hărțuire morală nu poate face, în sine, obiectul unei acțiuni în anulare formulate de acesta în fața Tribunalului și, în orice caz, întrucât nu este susceptibilă de a fi asociată dispozitivului deciziei atacate, ea nu poate fi supusă controlului de legalitate al instanței Uniunii.
- 25 Argumentul reclamantului potrivit căruia partea din rezoluția atacată care îl privește îl lezează nu infirmă această concluzie. Astfel, reclamantul nu este lipsit de accesul la o instanță, întrucât acțiunea în răspundere extracontractuală prevăzută la articolul 268 TFUE și la articolul 340 al doilea paragraf TFUE rămâne deschisă în cazul în care comportamentul în cauză al Parlamentului este de natură să angajeze răspunderea Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2006, Reynolds Tobacco și alții/Comisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punctul 82).
- 26 Cu privire la acest aspect, în măsura în care obiectul cererii de anulare se confundă cu cel al cererii de despăgubire, respingerea cererii de anulare ca inadmisibilă pentru lipsa unui act atacabil de către reclamant nu are ca efect privarea Tribunalului de posibilitatea de a face referire, dacă este cazul, la motivele și la argumentele invocate în susținerea acesteia în vederea aprecierii legalității comportamentului reproșat Parlamentului în cadrul cererii de despăgubire (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 decembrie 2010, Comisia/Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, punctul 50 și jurisprudența citată).
- 27 Având în vedere cele ce precedă, concluziile în anulare trebuie respinse ca inadmisibile.

Cu privire la admisibilitatea concluziilor în despăgubire

- 28 Deși recunoaște că o cerere de despăgubire ar fi fost admisibilă dacă reclamantul nu ar fi solicitat și anularea actelor atacate, Parlamentul susține totuși că, în speță, concluziile în despăgubire ar trebui respinse ca inadmisibile în temeiul jurisprudenței potrivit căreia concluziile prin care se urmărește repararea unui prejudiciu material sau moral trebuie respinse atunci când prezintă o legătură strânsă cu concluziile în anulare care au fost ele însele respinse ca nefondate sau ca inadmisibile.
- 29 Desigur, potrivit unei jurisprudențe constante în materia funcției publice, dacă o cerere de despăgubire prezintă o legătură strânsă cu o cerere în anulare, cum este cazul în speță, respingerea acesteia din urmă fie ca inadmisibilă, fie ca nefondată determină de asemenea respingerea cererii de despăgubire (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 martie 2001, Connolly/Comisia, C-274/99 P, EU:C:2001:127, punctul 129, și Hotărârea din 30 septembrie 2003, Martínez Valls/Parlamentul, T-214/02, EU:T:2003:254, punctul 43).
- 30 Totuși, în ceea ce privește în special cazul inadmisibilității unei cereri de anulare a unui act, această jurisprudență a fost stabilită în cauze în care reclamantii fie omiseseră să atace, prin intermediul unei acțiuni în anulare, actele care se aflau la originea prejudiciului pe care pretindeau că l-au suferit, fie le-au atacat tardiv (Hotărârea din 8 noiembrie 2018, Cocchi și Falcione/Comisia, T-724/16 P, nepublicată, EU:T:2018:759, punctul 82). Prin urmare, în măsura

în care urmărește evitarea unei eludări a căilor de atac, această jurisprudență este aplicabilă numai în ipoteza în care prejudiciul invocat ar rezulta exclusiv dintr-un act rămas definitiv, pe care persoana interesată l-ar fi putut ataca pe calea unei acțiuni în anulare [a se vedea în acest sens Ordonanța din 4 mai 2005, Holcim (France)/Comisia, T-86/03, EU:T:2005:157, punctul 50].

- 31 În speță, este suficient să se arate, pentru a înlătura cauza de inadmisibilitate invocată de Parlament, că concluziile în anulare au fost respinse ca inadmisibile ca urmare a lipsei unui act atacabil, iar nu pentru că reclamantul ar fi omis să atace actul respectiv sau ar fi făcut acest lucru tardiv.
- 32 În aceste condiții, concluziile în despăgubire sunt admisibile.

Cu privire la temeinicia concluziilor în despăgubire

- 33 Angajarea răspunderii extracontractuale a Uniunii, în sensul articolului 340 al doilea paragraf TFUE, este supusă întrunirii a trei condiții cumulative, și anume nelegalitatea comportamentului reproșat instituției Uniunii, caracterul real al prejudiciului și existența unei legături de cauzalitate între comportamentul acestei instituții și prejudiciul invocat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2020, Consiliul și alții/K. Chrysostomides & Co. și alții, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P și C-604/18 P, EU:C:2020:1028, punctul 79).
- 34 În cazul în care una dintre aceste condiții nu este îndeplinită, acțiunea trebuie respinsă în întregime, fără a fi necesară examinarea celorlalte condiții ale răspunderii extracontractuale a Uniunii (a se vedea Hotărârea din 25 februarie 2021, Dalli/Comisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punctul 42 și jurisprudența citată).
- 35 În speță, pentru a stabili că Parlamentul a avut un comportament nelegal, reclamantul invocă patru critici întemeiate pe încălcări ale unor norme de drept având ca obiect conferirea de drepturi particularilor, și anume, *primo*, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, *secundo*, principiul prezumției de nevinovăție, *tertio*, principiul confidențialității investigațiilor OLAF și, *quarto*, dreptul la bună administrare și principiul proporționalității.

Cu privire la prima critică, întemeiată pe încălcarea dreptului la protecția datelor cu caracter personal

- 36 Reclamantul susține că publicarea în rezoluția atacată a datelor cu caracter personal care îl privesc nu ar constitui o prelucrare legală în sensul articolului 5 din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO 2018, L 295, p. 39).
- 37 Acesta arată în special că prelucrarea datelor sale cu caracter personal nu era necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din regulamentul menționat, întrucât OLAF a concluzionat în raportul său că comportamentul reclamantului nu a avut niciun impact financiar asupra bugetului Uniunii. Prin urmare, publicarea informațiilor care îl privesc nu ar fi necesară în vederea adoptării unei decizii privind descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului CESE.

- 38 Parlamentul contestă această argumentație.
- 39 Potrivit articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2018/1725, o prelucrare de date cu caracter personal este legală dacă și în măsura în care este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investită instituția sau organul Uniunii.
- 40 În această privință trebuie amintit că, potrivit articolului 14 TUE, Parlamentul exercită, împreună cu Consiliul Uniunii Europene, funcțiile legislativă și bugetară, precum și funcții de control politic și funcții consultative, în conformitate cu condițiile prevăzute în tratate. În cadrul controlului democratic al utilizării fondurilor publice prevăzut la articolul 319 TFUE, Parlamentul dispune de o largă marjă de apreciere referitor la observațiile pe care le formulează cu privire la modul în care instituțiile și organismele Uniunii au executat secțiunea din buget care le privește.
- 41 Pe de altă parte, instituțiile dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a stabili în ce măsură o prelucrare de date cu caracter personal poate fi necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care este încredințată autorităților publice [a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 iulie 2016, Oikonomopoulos/Comisia, T-483/13, EU:T:2016:421, punctul 57 (nepublicat) și jurisprudența citată].
- 42 Astfel, argumentația reclamantului implică să se verifice dacă Parlamentul și-a depășit marja de apreciere atunci când a considerat că prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantului era necesară pentru îndeplinirea sarcinii sale de interes public constând în controlul execuției bugetului de către CESE în exercițiul financiar 2019.
- 43 Trebuie amintit în speță, în primul rând, că, cu ocazia controlului execuției bugetului aferent exercițiului financiar 2018, Parlamentul a refuzat să acorde CESE descărcarea de gestiune, printre altele pentru că a apreciat că măsurile luate de acest organ pentru a da curs raportului OLAF și pentru a evita repetarea acestui gen de situație în viitor erau în esență insuficiente.
- 44 Or, în conformitate cu articolul 262 alineatul (2) din Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1296/2013, (UE) nr. 1301/2013, (UE) nr. 1303/2013, (UE) nr. 1304/2013, (UE) nr. 1309/2013, (UE) nr. 1316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO 2018, L 193, p. 1), revine Parlamentului sarcina de a asigura monitorizarea măsurilor luate de destinatarul descărcării de gestiune pentru a pune în aplicare observațiile care însoțesc decizia de descărcare.
- 45 În speță, întrucât Parlamentul a considerat că măsurile luate de CESE pentru a pune în aplicare observațiile care figurează în rezoluția privind exercițiul financiar 2018 erau în esență insuficiente, prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantului era necesară pentru îndeplinirea sarcinii de control al execuției bugetului CESE aferent exercițiului financiar 2019.
- 46 În al doilea rând, gravitatea consecințelor financiare care decurg din disfuncționalitățile constatate de Parlament permitea de asemenea să se stabilească necesitatea unei atare prelucrări.

- 47 Astfel, având în vedere faptul că comportamentul de hărțuire morală imputat reclamantului s-a aflat la originea unor disfuncționalități grave în cadrul CESE, care s-au tradus prin cheltuieli ce ar fi putut fi evitate și care sunt reproșate acestui organ la punctul 68 din rezoluția atacată, citat la punctul 13 de mai sus, Parlamentul trebuia să îl menționeze.
- 48 Așadar, ținând seama de riscul de recurență a acestui comportament și de efectele sale asupra buneii administrări a resurselor umane, prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantului era necesară pentru atingerea obiectivului enunțat în considerentul A al rezoluției atacate, și anume, în esență, întărirea legitimității democratice a instituțiilor Uniunii prin promovarea, printre altele, a unei bune administrări a resurselor umane.
- 49 În al treilea rând, presupunând că reclamantul consideră că publicarea rezoluției atacate constituie o prelucrare a datelor sale cu caracter personal care ar fi contrară articolului 5 din Regulamentul 2018/1725, trebuie amintit că, potrivit articolului 37 alineatul (1) din Regulamentul 2018/1046, „[b]ugetul [...] și conturile se prezintă în conformitate cu principiul transparenței”.
- 50 În această privință s-a statuat că principiul transparenței, înscris la articolul 15 TFUE, permite asigurarea unei mai bune participări a cetățenilor la procesul de decizie, garantând o mai mare legitimitate, eficacitate și responsabilitate a administrației față de cetățeni într-un sistem democratic (Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, EU:C:2010:662, punctul 68). Această dispoziție reprezintă expresia, într-o societate democratică, a dreptului contribuabililor și al publicului în general de a fi informați cu privire la utilizarea veniturilor publice, printre altele în materia cheltuielilor cu personalul. Asemenea de informații sunt de natură să contribuie la dezbateră publică cu privire la o chestiune de interes general și servesc, așadar, interesului public (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 mai 2003, Österreichischer Rundfunk și alții, C-465/00, C-138/01 și C-139/01, EU:C:2003:294, punctul 85).
- 51 Astfel, în cadrul procedurii de descărcare de gestiune, publicarea actelor atacate urmărește să consolideze controlul public al execuției bugetului și să contribuie la utilizarea corespunzătoare a fondurilor publice de către administrația Uniunii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, EU:C:2010:662, punctul 69 și jurisprudența citată).
- 52 În consecință, publicarea rezoluției atacate era necesară pentru îndeplinirea misiunii de interes public exercitate de Parlament.
- 53 Din tot ceea ce precedă rezultă că Parlamentul nu a depășit limitele puterii sale de apreciere atunci când a considerat că prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantului era necesară pentru îndeplinirea sarcinii sale de control al execuției bugetului de către CESE. Prin urmare, prelucrarea datelor cu caracter personal ale reclamantului este legală în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2018/1725.
- 54 Argumentul reclamantului întemeiat pe faptul că OLAF a indicat în raportul său că faptele care îi sunt imputate nu au avut niciun impact financiar nu infirmă această concluzie.
- 55 Astfel, rezoluția atacată a fost adoptată în cadrul controlului execuției bugetului CESE și nu are, așadar, ca obiect controlul sau aprecierea comportamentului reclamantului.

- 56 Rezoluția atacată urmărește numai să exprime o apreciere cu privire la modul în care CESE și-a executat bugetul, precum și observații cu privire la execuția cheltuielilor în viitor. În această privință, la punctul 68 din rezoluția atacată, Parlamentul a identificat în mod clar repercusiunile financiare pe care comportamente de hărțuire morală precum cele vizate în speță le puteau avea asupra bunei funcționări a organelor și a instituțiilor Uniunii. Având în vedere disfuncționalitățile administrative grave care au fost constatate, faptul că OLAF a considerat că comportamentul reclamantului față de anumiți membri ai personalului nu a avut un impact financiar nu împiedica, așadar, Parlamentul să îl menționeze.
- 57 Din cele de mai sus rezultă că prima critică nu permite stabilirea existenței unui comportament nelegal al Parlamentului.

Cu privire la a doua critică, întemeiată pe încălcarea principiului prezumției de nevinovăție

- 58 Reclamantul susține că Parlamentul a încălcat principiul prezumției de nevinovăție atunci când l-a identificat în rezoluția atacată ca fiind autorul unor comportamente de hărțuire morală, deși nicio instanță nu l-a condamnat pentru aceste fapte. Ca răspuns la o măsură de organizare a procedurii adoptată de Tribunal, reclamantul a arătat în această privință că, atunci când a fost adoptată rezoluția atacată, procedura penală era doar în stadiul „instrucției penale”, iar auditeur du travail de Bruxelles (procurorul specializat în dreptul muncii din Bruxelles) ar putea încă să decidă, printre altele, să claseze dosarul.
- 59 În acest cadru, declarațiile Parlamentului ar reflecta sentimentul că reclamantul este vinovat sau cel puțin ar incita publicul să creadă în vinovăția sa ori ar prejudeca aprecierea faptelor de către instanța competentă.
- 60 Parlamentul contestă această argumentație.
- 61 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că respectarea principiului prezumției de nevinovăție, enunțat la articolul 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”) și la articolul 48 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), impune ca orice persoană acuzată de o infracțiune să fie prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 iunie 2019, Dalli/Comisia, T-399/17, nepublicată, EU:T:2019:384, punctul 168 și jurisprudența citată).
- 62 Pe de o parte, acest principiu nu se limitează la o garanție procedurală în materie penală, domeniul său de aplicare este mai extins și impune ca nicio autoritate publică să nu declare că o persoană este vinovată de săvârșirea unei infracțiuni înainte ca vinovăția sa să fie stabilită de o instanță (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 iunie 2019, Dalli/Comisia, T-399/17, nepublicată, EU:T:2019:384, punctul 173 și jurisprudența citată). Astfel, o atingere adusă prezumției de nevinovăție poate proveni nu numai de la un judecător sau de la o instanță, ci și de la alte autorități publice (a se vedea Hotărârea din 12 iulie 2012, Comisia/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, punctul 92 și jurisprudența citată).
- 63 Pe de altă parte, articolul 6 paragraful 2 din CEDO și articolul 48 alineatul (1) din cartă nu ar putea, în lumina articolului 10 din CEDO și, respectiv, a articolului 11 din cartă, care garantează libertatea de exprimare, să împiedice autoritățile să informeze publicul asupra anchetelor penale în curs, însă impune ca aceste autorități să realizeze informarea cu toată discreția și cu toată

reținerea pe care le impune respectarea prezumției de nevinovăție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iulie 2008, Franchet și Byk/Comisia, T-48/05, EU:T:2008:257, punctul 212 și jurisprudența citată).

- 64 De altfel, s-a statuat că, atât timp cât persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni nu a făcut obiectul unei condamnări definitive de către o instanță, o adunare parlamentară este obligată să respecte principiul prezumției de nevinovăție și, prin urmare, să dea dovadă de discreție și de reținere atunci când se exprimă, într-o rezoluție, cu privire la fapte pentru care această persoană face obiectul unei proceduri penale (a se vedea în acest sens Curtea EDO, Hotărârea din 18 februarie 2016, Rywin împotriva Poloniei, CE:ECHR:2016:0218JUD000609106, punctele 207 și 208 și jurisprudența citată).
- 65 În speță, este cert că la 29 aprilie 2021, data adoptării rezoluției atacate, nicio instanță nu stabilise vinovăția reclamantului pentru infracțiunile care îi sunt imputate. Cel mult, la această dată era în curs o procedură penală, inițiată în anul 2020 de autoritățile belgiene. De altfel, reclamantul a arătat, fără a fi contrazis de Parlament, că această procedură penală nu era încă finalizată și că nu fusese sesizată o instanță de fond pentru a examina faptele în litigiu.
- 66 În aceste condiții, trebuie înlăturat argumentul reclamantului potrivit căruia principiul prezumției de nevinovăție ar interzice Parlamentului să menționeze raportul OLAF care îl desemnează ca fiind autorul unor comportamente de hărțuire morală fără a aștepta finalizarea procedurii penale.
- 67 Astfel, în ceea ce privește declarațiile făcute de o autoritate publică după încheierea unei investigații a OLAF, s-a statuat deja că respectarea principiului prezumției de nevinovăție nu se opune ca, din dorința de a informa publicul cât mai precis posibil cu privire la acțiunile puse în aplicare în contextul unor eventuale disfuncționalități sau fraude, o instituție a Uniunii să menționeze, în termeni echilibrați și măsurati, precum și în mod esențial factual, principalele concluzii ale raportului OLAF privind un membru al unei instituții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 iunie 2019, Dalli/Comisia, T-399/17, nepublicată, EU:T:2019:384, punctele 175-178).
- 68 Așadar, simplul fapt că, la punctele 66-70, 72, 75, 78, 79 și 82 din rezoluția atacată, enumerate de reclamant în ședință, Parlamentul a permis identificarea acestuia din urmă ca fiind autorul unor comportamente de hărțuire morală, ceea ce corespunde concluziei principale a raportului OLAF, nu constituie în sine o încălcare a principiului prezumției de nevinovăție.
- 69 Mai precis, ceea ce prezintă importanță pentru aprecierea existenței unei încălcări a acestui principiu este mai degrabă alegerea termenilor utilizați în rezoluția atacată.
- 70 În această privință trebuie să se constate că, în cererea de sesizare, cu excepția unor citate din rezoluția atacată fără comentarii în partea introductivă, reclamantul nu a identificat niciun punct din rezoluția menționată care, prin alegerea termenilor utilizați, ar aduce atingere, în opinia sa, principiului prezumției de nevinovăție. Pe de altă parte, în stadiul replicii, acesta s-a limitat să facă trimitere la anumite extrase din documentele întocmite în cadrul procedurii de descărcare bugetară referitoare la exercițiul financiar 2018, respectiv exercițiul bugetar anterior exercițiului bugetar în litigiu, extrase care nu pot face, așadar, obiectul unui control al Tribunalului în cadrul prezentului litigiu.

- 71 Ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, reclamantul a criticat în mod specific doar punctul 75 din rezoluția atacată, citat la punctul 13 de mai sus, pentru motivul că se menționează că a fost „găsit” vinovat de hărțuire, în condițiile în care nu ar fi fost pronunțată nicio hotărâre în această privință.
- 72 Cu privire la acest aspect, în lipsa unei condamnări a reclamantului, utilizarea termenului „găsit” este, desigur, inexactă. De altfel, Parlamentul a admis în ședință că această formulare nu era „deosebit de fericită”.
- 73 Totuși, pentru a aprecia existența unei încălcări a principiului prezumției de nevinovăție, jurisprudența a subliniat importanța de a ține seama de sensul real al declarațiilor în discuție, iar nu de forma lor literală, precum și de împrejurările particulare în care acestea au fost formulate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iulie 2008, Franchet și Byk/Comisia, T-48/05, EU:T:2008:257, punctul 211 și jurisprudența citată).
- 74 În speță, împrejurările specifice ale cauzei permit să se înțeleagă că utilizarea termenului „jugé” în versiunea în limba franceză a rezoluției atacate urmărește să reflecte constatarea OLAF potrivit căreia comportamentul reclamantului față de doi membri ai personalului constituie hărțuire morală. Or, din cele de mai sus reiese că o astfel de afirmație, care se limitează să amintească concluziile OLAF, nu aduce atingere prezumției de nevinovăție a acestuia din urmă.
- 75 Concluzia menționată este confirmată de diferite versiuni lingvistice ale punctului 75 din rezoluția atacată, care nu conțin nicio referire la o hotărâre în sensul judiciar al termenului, în special în versiunile în limbile engleză („was found responsible”), germană („verantwortlich gemacht wurde”), spaniolă („fue declarado responsable”) sau neerlandeză („verantwoordelijk werd bevonden”). Sensul real al acestor declarații este deci evidențierea răspunderii reclamantului în ceea ce privește fapte de hărțuire morală, după cum reiese din raportul OLAF, fără a prejudeca în niciun mod eventuala sa vinovăție în cadrul procedurii penale în curs în fața justiției belgiene.
- 76 În plus, trebuie să se observe că, la punctul 83 din rezoluția atacată, Parlamentul a amintit de asemenea că până la data adoptării rezoluției nu fuseseră primite informații suplimentare despre procedura penală. O atare mențiune este de natură să permită evitarea oricărei confuzii cu privire la aspectul dacă o „hotărâre” fusese sau nu pronunțată în privința reclamantului.
- 77 Prin urmare, utilizarea termenului „jugé” la punctul 75 din versiunea în limba franceză a rezoluției atacate, deși nu este adecvat și este prea puțin oportun, nu aduce atingere prezumției de nevinovăție a reclamantului.
- 78 Dat fiind că reclamantul a criticat în mod specific doar punctul 75 din rezoluția atacată, nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să examineze dacă alte pasaje din această rezoluție ar fi putut aduce atingere prezumției sale de nevinovăție.
- 79 Din cele de mai sus rezultă că a doua critică nu permite stabilirea existenței unui comportament nelegal al Parlamentului.

Cu privire la a treia critică, întemeiată pe încălcarea confidențialității investigațiilor OLAF

- 80 Pe de o parte, reclamantul reproșează OLAF în esență că a dezvăluit Parlamentului conținutul confidențial al raportului său de investigație în cadrul unei reuniuni a Cocobu care ar fi avut loc la 3 februarie 2020, în urma căreia Cocobu ar fi prezentat un proiect de raport privind descărcarea de

gestiune a CESE care făcea referire la reclamant, printre altele, cu numele său de familie. Rezoluția atacată, întemeiată pe acest raport al Cocobu, ar fi fost astfel adoptată cu încălcarea Regulamentului (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de OLAF și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO 2013, L 248, p. 1).

- 81 Pe de altă parte, reclamantul arată că principiul confidențialității ar interzice Parlamentului să dezvăluie conținutul unui raport utilizat în cadrul unei proceduri disciplinare sau judiciare, principiu care ar decurge din articolul 10 și din articolul 12 alineatul (2) din Regulamentul nr. 883/2013.
- 82 Parlamentul contestă această argumentație.
- 83 Pe de o parte, în măsura în care reclamantul reproșează OLAF că și-a încălcat obligația de confidențialitate în cadrul unei reuniuni a Cocobu din 3 februarie 2020, este suficient să se arate că o astfel de argumentație este inadmisibilă, întrucât urmărește să stabilească nelegalitatea unui comportament imputabil acestui oficiu, iar nu pârâtului. Or, Comisia, din care OLAF face parte, nu este parte la prezenta procedură.
- 84 Pe de altă parte, în măsura în care reclamantul critică un comportament al Parlamentului, trebuie amintit că obligația de confidențialitate este un corolar al principiului prezumției de nevinovăție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iulie 2008, Franchet și Byk/Comisia, T-48/05, EU:T:2008:257, punctul 213).
- 85 Or, din cele de mai sus reiese că acest principiu nu interzice Parlamentului, în contextul misiunii sale de control al utilizării fondurilor publice, să evoce principalele concluzii ale raportului OLAF. În aceste condiții, nu se poate reproșa Parlamentului că a încălcat confidențialitatea aferentă raportului OLAF, despre care a luat cunoștință în temeiul articolului 17 alineatul (4) din Regulamentul nr. 883/2013, atunci când a evocat principala concluzie a acestui raport în rezoluția atacată.
- 86 Din cele de mai sus rezultă că a treia critică nu permite stabilirea existenței unui comportament nelegal al Parlamentului.

Cu privire la a patra critică, întemeiată pe încălcarea dreptului la bună administrare și a principiului proporționalității

- 87 Reclamantul reproșează Parlamentului că nu și-a îndeplinit obligația de imparțialitate și că a încălcat principiul proporționalității atunci când a identificat o persoană fizică într-un document adresat CESE cu privire la gestionarea bugetului.
- 88 Parlamentul contestă această argumentație.
- 89 Legat de dreptul la bună administrare, prevăzut la articolul 41 din cartă, trebuie amintit că acesta nu conferă prin el însuși drepturi particularilor, cu excepția cazului în care constituie expresia unor drepturi specifice, precum dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil (Hotărârea din 4 octombrie 2006, Tillack/Comisia, T-193/04, EU:T:2006:292, punctul 127). Referitor la cerința de imparțialitate, despre care reclamantul pretinde că ar fi fost încălcată de Parlament, aceasta privește, pe de o

parte, imparțialitatea subiectivă, în sensul că niciunul dintre membrii instituției în cauză care este însărcinat cu soluționarea cauzei nu trebuie să fie părtinitor sau să aibă prejudecăți, și, pe de altă parte, imparțialitatea obiectivă, în sensul că instituția trebuie să ofere garanții suficiente pentru a exclude în această privință orice bănuială legitimă (a se vedea Hotărârea din 11 iulie 2013, Ziegler/Comisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punctul 155 și jurisprudența citată).

- 90 În speță, pentru a stabili o încălcare de către Parlament a obligației sale de imparțialitate subiectivă, reclamantul se limitează să susțină că rezoluția atacată conține „informații privind vinovăția [sa] pe baza unor pretinse acțiuni prezentate într-un raport confidențial al OLAF”.
- 91 Totuși, faptul că rezoluția atacată l-a făcut pe reclamant identificabil ca fiind autorul unor comportamente de hărțuire morală, ceea ce reprezintă una dintre concluziile raportului OLAF, nu permite nicidecum să se concluzioneze că un membru al Parlamentului ar fi fost părtinitor sau ar fi avut o prejudecată în această privință.
- 92 Pe de altă parte, în ceea ce privește obligația de imparțialitate obiectivă, reclamantul se limitează să susțină că, potrivit OLAF, comportamentul său nu are niciun impact financiar.
- 93 Or, un asemenea argument nu este de natură să permită să se pună la îndoială imparțialitatea obiectivă a Parlamentului.
- 94 Referitor la pretinsa încălcare a principiului proporționalității, ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, reclamantul a arătat că argumentația dezvoltată în această privință nu este autonomă în raport cu cea invocată în susținerea primei critici.
- 95 În aceste condiții, trebuie să se concluzioneze că a patra critică nu permite stabilirea existenței unui comportament nelegal al Parlamentului.
- 96 Ținând seama de considerațiile care precedă, se impune, așadar, respingerea în totalitate a concluziilor în despăgubire, fără a fi necesar să se examineze dacă celelalte două condiții de angajare a răspunderii Uniunii sunt îndeplinite. Nu este necesară nici pronunțarea cu privire la cererea Parlamentului de retragere din dosarul cauzei a pretinsului proces-verbal al reuniunii Cocobu din 3 februarie 2020, din moment ce, în măsura în care este invocat pentru a demonstra un comportament nelegal al OLAF, acest document este lipsit de orice relevanță pentru prezentul litigiu.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 97 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Parlamentului.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Îl obligă pe KN la plata cheltuielilor de judecată.

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 30 noiembrie 2022.

Semnături